

særlig Domstol, der er sammensat efter saadanne Grundsætninger og paa saadanne Betingelser, som Delegeretforsamlingen maatte anse for passende. Dersom Domstolen anerkender Indsigelsen, kan denne Part, hvem Rettens Vej saaledes er nægtet, forelægge Sagen for det udøvende Raad, der derefter gaar frem i Overensstemmelse med Artikel 12 og 15. Heller ikke her er der noget positivt Forslag fra dansk Side om at gøre Domstolen obligatorisk.

Hvis vi saa ser paa, hvorledes Stillingen er, efter at Folkenes Forbunds Organisationskomité i Paris i Juni Maaned 1919 har henstillet til de forskellige Lande at fremkomme med Forslag angaaende Domstolen, er Forholdet det, at der fra dansk Side udarbejdedes et Forslag, som kun vedrørte Spørgsmaalet om Domstolens Organisation, men derimod aldeles ikke Spørgsmaalet om Domstolens Kompetence eller Procesmaade. Udkastet indeholder ingen Regler om Domstolens Kompetence — der allerede til Dels er omhandlet i Forbunds-pagten til Folkenes Forbund — eller Rettergangsmaaden.

Den svenske og norske Komité, der havde Spørgsmaalet oppe til Overvejelse samtidig, skilte sig ud og var uenig med den danske. Sverige blev staaende ved det foreløbige Udkast, Norge lavede sit Udkast, medens Danmark havde sit eget. Ikke en Gang om Domstolens Organisation var man enig, og Spørgsmaalet om deres Kompetence, som i Virkeligheden var det store Principspørgsmaal, har det danske Udkast overhovedet ikke taget op. Da saa Folkeforbundets Generalsekretariat gjorde Indstilling til den internationale Juristkomité, som nedsattes i Foraaret 1920 til at udarbejde Udkast til Statutterne, skrev Folkeforbundets Generalsekretær i sit Memorandum, hvormed han fremsendte til Juristkomiteen alle de Forslag, der var kommet ind fra de forskellige Lande, om de nordiske Lande, at de først i Foraaret 1919 havde lavet et foreløbigt Udkast og derefter efter af Organisations-Komiteen at have faaet Opfordring til nærmere at udforme deres Plan var blevet uenige. „Betydelige Meningsforskelle“, skriver han, „lagde sig for Dagen, Sverige holdt paa det oprindelige foreløbige Udkast, medens Norge og Danmark offentliggjorde nye Forslag“.

Saa er der den næste Fase i Tilblivelseshistorien. Det er Delegeretforsamlingen. Da vi rejste til Genf i Fjor, var Forholdet det, at Sverige mødte med et

Forslag om Oprettelse af særlige Forligsnævner, og Norge mødte med et meget vidtgaaende Forslag om obligatorisk Voldgift, medens Danmark ikke mødte med noget særligt Forslag. Baade de svenske og norske delegerede var meget interesserede i at faa at vide, om Danmark vilde støtte det ene eller det andet Lands Forslag, og saa blev Resultatet, da Forsamlingen begyndte sine Møder, at ingen af Forslagene kom til Behandling. De vilde nemlig begge have medført en Ændring i Folkeforbunds-pagten, og første Kommission af Folkeforbundets Delegeretforsamling besluttede, at alle Forslag om Ændringer i Forbunds-pagten skulde overhovedet ikke behandles, men skulde henvises til en Kommission, der skulde affatte Betænkning og gøre Indstilling til næste Delegeretforsamling.

Og saa kommer endelig den sidste Fase i den nordiske Enighed i dette Spørgsmaal, og det er den, der foreligger nu. Efter at Statutterne er vedtagne, er Forholdet det, at Danmark har afgivet en Erklæring, men Sverige har ratificeret Statutterne uden at have afgivet nogen Erklæring — det har ikke afgivet Erklæring i Genève og heller ikke, som det kunde, afgivet Erklæring, da Ratifikationen fandt Sted i den svenske Rigsdag —, og Norge har overhovedet endnu ikke ratificeret Statutterne. Saa om denne Enighed maa det dog maaske være tilladt at sige, at den er saa som saa.

Det forekommer os Konservative, at saa længe de to andre nordiske Landes Stilling til Spørgsmaalet ikke er afgjort, og saa længe ingen af de seks smaa Stater, der i Genf har afgivet samme Erklæring som Danmark, har ratificeret denne, er der neppe Grund for Danmark til som den første af alle Stater at haste frem ad denne uprøvede og uklare Vej. Vil vi under den nuværende vanskelige og urolige Verdenssituation vinde international Respekt og ikke blot overbærende Smil, saa gør vi sikkert bedst i at indskrænke os til at optræde som nationalt Foregangsland fremfor som Forsøgsobjekt for internationale Eksperimenter at spinde os yderligere ind i det tynde, abstrakte, internationale Retfærdighedsvæv, der i en halv Snes Aar er blevet saa ubarmhertigt sønderrevet af Verdensbegivenhederne. Vi Konservative anbefaler derfor at opsætte Ratifikationen af den danske Delegations Erklæring, som vi mener er forhatet. Vi finder ikke, at Tiden er moden til denne Akt. Vi betvivler, at en saadan Erklæring er Vejen til at betrygge og befæste Danmarks Stil-